

661113 บุญกับมาน มีพลังงานต่างกันอย่างไร รายการ
ปรับทุกข์ปลุกธรรม #46 ราชธานีอโศก
<https://www.boonniyom.net/53628.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/1EFMZ41LDbdCy7VUH2HzCCQI0mEScLWfm/edit?usp=sharing&ouid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true>

ดาวนโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/1eMw5jao718NNa53NlpuKQp_yKzxASX99/view?usp=sharing

และ

<https://podcasters.spotify.com/pod/show/dhamaporkru/episodes/661113-167-1----46-e2bs5jv>

ดูวิดีโอได้ที่ <https://fb.watch/ohLkur5z9d/>

และ <https://youtu.be/PQPfo0vUyiQ>

(มีซับ) <https://youtu.be/umrJ0NRyYSs>

พอครวว่า...เจริญธรรมทุกคน วันนี้วันจันทร์ที่ 13 พฤศจิกายน
2566 ขึ้น 1 ค่ำเดือน 12 ปีเถาะ ที่บวรราชธานีอโศก

เราก็มารู้ภาพราศรัยกันในเรื่องของธรรมะ **ชีวิตไม่มีธรรมะก็
ช่วยไปทั้งชาติ ชีวิตที่มีธรรมะก็เจริญไปทั้งชาติ** ใครจะเอา
เจริญหรือจะเอาช่วยก็แล้วแต่

เอ๊ะ.. ช่วยภาษาไทยหรือภาษาจีน (โยมแข่งว่า ภาษาจีน) แล้ว
ภาษาไทยว่าไง ...ช่วยคือเสื่อม ไม่มีโชค โชคไม่ดี เป็นภาษาโลกีย์
ช่วยกับเฮง ไม่ช่วยก็เฮง ช่วยก็คือขาดทุนอะไรอย่างนี้ ที่จริงก็ควร
จะเอาธรรมะคือ เจริญกับไม่เจริญ

บทกวีหัวข้อ อานิสงส์การฟังธรรม โดย คุณอโศก สัมปวงโก

อานิสงส์การฟังธรรม ๕

จักรู้ สิ่งที่ยัง	มิเคยฟัง มิเคยรู้
สัทธรรม สยัมภู	มิอาจรู้ ได้ด้วยตน
จักเข้าใจ ชัดกว่า	ที่ฟังมา อาจสับสน
การฟัง ขำหลายหน	จักวัดผล ความเข้าใจ
ถ้อยความ ที่ขยาย	ใหม่จักคลาย ความสงสัย
อันความ ลึกล้ำไซ้	ยากที่ใคร จักหยั่งแล
จักเห็น ได้ถูกต้อง	สิ้นความหลง โลภียแล
เหตุแห่ง วิมุตติแท้	สดถาแล ทรงยืนยัน
จักเกิด ความเลื่อมใส	มั่นคงใน พรหมจรรย์
แฟนคลับ ทุกๆ ท่าน	จงขยัน หมั่นฟังธรรม

อโศก สัมปรังโก

๑๓ พ.ย. ๖๖

พ่อครูว่า...คนชอบกลอนก็เขียน อย่างท่านเพาะพุทธร ท่าน
เทศน์ที่ใดไม่มีกลอนไม่มี บางทีเทศน์ 30 นาที ท่านก็จะว่ากลอนไป
ประมาณ 20 นอกนั้นก็ถือว่าเนื้อไป 10 อะไรอย่างนี้ ท่านชอบของ
ท่านมันอร่อยก็อร่อยไป แต่คนเข้าใจได้ก็ใช้เป็นเครื่องประกอบใน
การบรรยาย แล้วคนก็ซาบซึ้งอร่อยไปตามที่ได้รับรส ธรรมรสมันมี
รสชาติ ก็ดี อย่าไปหลงผิดไปติดกลอนติดเปลือกติดสนุกสนาน
เพลิดเพลินไปตามกวีการ มันก็ชั่ว มันก็ไม่ทะลุทะลวงไปถึงเนื้อหา
แก่นแท้

มุลสูตร ๑๐

มีฉันทะ เป็นมูล	จึงคำคุณ ในมรรคา
องค์ธรรม ปฐมพา	จิตวิญญาน ให้เป็นไท
แดนเกิด คีอมน-	สภาวะ นั้นขานไข
สนาม-รบคือใจ	ไขความใส ยามหลับตา
เหตุเกิด นั้นหาใช่	รู้เมื่อไร เวทนา
แท้คือ ผัสสะห้า	กับจิตสา-มัคคิกัน
สโม-สรณา	ศูนยศึกษา เฉพาะขั้น

อารมณ์ ร้อยแปดนั้น	เรียกรวมกัน เวทนา
ประมุข นั่นคือส-	มาธิพระ-ศาสดา
ยืนยัน ว่าต้องมา	จากมรรคา เจ็ดประการ
สติ นั้นเป็นใหญ่	อำนาจใด บ่เปรียบปาน
ทรงความ เป็นปฏิฐาน	สี่ประการ ล้วนสำคัญ
สุด ยกปัญญา	ยอดศีลตรา เทียมพระบรรค์
เป็นยิ่ง ยุทธภัณฑ์	ใช้ห้าหัน กิเลสमार
วิมุตติ คือผลลัพท์	กิเลสดับ ตามต้องการ
จึงถือ เป็นแก่นสาร	อภิบาล พระสัทธรรม
ผู้มี อมตะ	เหนือกาละ อำนาจกรรม
ที่ยัง - ลงสุดล้ำ	ลึกเกินพรวด พรณนา
อีกป - ริโยสาน	คือนิพพาน วิภพพา
เวียนเกิด ไปจนกว่า	จักได้มา พุทธภูมิ
	อโศก สัมปรังโก

๑๓ พ.ย. ๖๖

พ่อครูว่า... เอาละอาตมาไม่ขยายความ ก็เขียนเป็นกลอนมาก็ดี
ก็ชัดเจนอยู่ แต่เป็นภาษากวีหน่อย ผู้ที่ไม่เข้าใจภาษากวีไม่เข้าใจ
ธรรมะก็อาจจะต้องตั้งใจฟังแล้วก็ค่อยๆ แกะไป แต่เอาหละอาตมาจะ
ไม่ใช้เวลาแกะเรื่องนี้วันนี้ เพราะว่าเนื้อแท้ของธรรมะที่เตรียมไว้

อธิบายกันอยู่ประจำก็เป็นเรื่องที่พูดนี้แหละ ประมัตถธรรมพวกนี้
สำคัญ เอา SMS ก่อน

อ่านของแจ้วก่อน

_กราบพ่อครูผู้เมตตาเคารพบูชาอย่างสูงยิ่งค่ะ ท่านสอนดิฉัน
ฟังธรรมซ้ำๆ เข้าใจถึงรูปนาม กาละ เทศะ ฐานะ ปัจจุบันเขียนรูปติด
ไชยาคั่วติดฝาหม้อค่ะ นามอยู่ในหม้อ ธรรมะ 2 รวมเป็นหนึ่ง อาหาร
หมด 00

กิเลสต้นหาความอยากหมดตัวตน จิตตื่นรู้ควรไม่ควร ไม่ทำ
ตามใจชอบ กาละผ่านแต่เราเป็นผู้ไม่หยุดนิ่ง

ดิฉันเป็นนักเรียนนักศึกษากว่าจะเขียนได้ พ่อครูติชมดิฉัน จิต
วิตก วิचार ปีติ จบ อุเบกขาไม่สุขไม่ทุกข์ ขอบพระคุณพ่อครูผู้ให้
ปัญญาหมดปัญหาแล้วละค่ะ

รวมคำถามจิตมี สุญ๐๐ คิดเห็นผิดหรือถูกค่ะ

แจ้ว น้อมยอธรรมจะปฏิบัติตามพ่อค่ะและท่านสมณะค่ะ

พ่อครูว่า... เอา จะตอบยังไง อาตมาต้องมาทำความเข้าใจให้ดี
กับที่แจ้วเขียนมานี้ แล้วถึงจะตอบ ก็คงจะค่อยๆ ตอบ อธิบายให้คน
อื่นนั้นแหละ ก็ทั้งหมดที่แจ้วถามมานี้

_สู่แดนธรรม... เขาถามถึงจิตเป็นศูนย์

พอครว้า... จิตเป็นศูนย์ จะไปคิดเห็นผิดหรือถูกอย่างไรละ
สถานะที่เราทำ แล้วเราอ่านรูปนาม

รูปนามสัญญา ก็คือรูปนามมันไม่มีกิเลส มันสัญญากิเลส ไม่ใช่มันสัญญา
รูปสัญญานาม รูปก็ไม่มี นามก็ไม่มี มันก็เป็นแห่งดินน้ำไฟลมเท่านั้น มัน
ต้องมีความรู้ รูปก็รู้รูป นามก็รู้นาม แล้วรูปนามนั้นกิเลสมันสัญญา นี่คือ
เป้าประเด็นที่แท้

อ่านกิเลสให้ออกเลย กิเลสคาม กิเลสภพ เมื่อกิเลสคามหมดก็
เหลือกิเลสเข้าไปในจิต เรียกว่า รูปภพ อรูปภพ กิเลสรูปภพก็ทำให้
มันหมดต่อ หมดกิเลสรูปภพ ก็เหลือกิเลสอรูปภพ ก็ทำกิเลสอรูป
ภพหมดไปอีก เมื่อหมดทั้งกามภพ รูปภพ อรูปภพ 3 ภพนี้ กิเลสก็
หมดสิ้นเกลี้ยง เอาไว้แค่นี้ก่อน

แสงอรุณ

น้อมกราบนมัสการหลวงปู่ด้วยความเคารพอย่างสุดเศียรสุด
เกล้าค่ะ

จากการความเมตตาที่หลวงปู่ได้ให้ข้อมูลเรื่องการศีกษาและ
กล่าวถึงหนังสือที่หลวงปู่เขียนไว้ หลานได้เปรยว่า หลวงปู่เขียน
หนังสือไว้อยะจนลูกหลานตามอ่านไม่ทันแล้ว

พอครูว่า... ถ้ามามา เขาฟังธรรมนี้แล้วก็เอาไปทำวิทยานิพนธ์
ประกอบด้วย ก็เลยอยากจะให้อธิบายอะไรหลายๆ อันอยู่

อาตมาชาตินี้เกิดใหม่เขียนธรรมะ ตั้งแต่เป็นฆราวาสอยู่ในโลก
ยังไม่รู้ตัว ยังไม่มาทางธรรมะก็เขียน เขียนนวนิยาย เขียนเรื่องรักใคร่
เขียนเรื่องอะไรต่ออะไร เขียนก็ไม่มากเท่าไหร่นัก เขียนแล้ว
ไม่ฮิต ไม่ติดตลาด ไม่ดัง ก็พอลงพิมพ์บ้างนิดๆ หน่อยๆ แต่พอมา
เขียนธรรมะแล้วนี่ โอ้โฮ เขียนเป็นร้อยๆ เรื่อง ร้อยๆ เรื่องนะ แต่ชื่อ
เรื่องแต่ละเรื่องเป็นร้อยกว่าเรื่อง ไม่รู้ร้อยเท่าไร เขาทำสถิตินี้มาให้
อยู่ในนี้ก็มีชี้แจงจัดขึ้นมาดู เขาทำให้รวบรวมให้ เป็นตั้งร้อยๆ เรื่อง
แต่ละเรื่องก็พิมพ์ลงเล่มเป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน บางเรื่องพิมพ์
เป็นแสน มีพิมพ์ไม่ถึงล้านหรอก แต่มากคือหนังสือ “กวางน้อย” นะ
ถึงหลายแสน พิมพ์กระจาย ตอนนั้นกำลังเกิดเรื่องกันก็พิมพ์ หรือว่า
ตอนนั้นเรื่องยูโทเปีย ตอนนั้นก็พิมพ์ ไม่ได้จดสถิติพิมพ์ซ้ำ โดยที่ไม่
ได้ออกกว่าพิมพ์ครั้งที่เท่าไร พิมพ์เพิ่มขึ้น ออกมาแจกหลายครั้ง
เป็นหลายแสนเล่ม สรุปลแล้ว หนังสืออาตมาก็แจกไปมากมาย
กระจายกระจาย คนไม่เห็นค่าก็ทิ้งขว้างกัน เยอะ หนังสือทั้งหมด
หลายล้านเล่ม

__แสงอรุณ (ต่อ)

หลวงปู่ตอบว่า “ตามให้ทันสมัย พวกเราตามไม่ทันแล้วใครจะมาตามทัน ไม่ต่อเนื่องแล้วคนอื่นเขาจะมาต่อติดหรือ”

จากคำตอบของหลวงปู่ หลานก็ได้สำนึกและได้สภาวะธรรมว่า หลวงปู่เขียนหนังสือให้พวกเราอ่าน ถ้าเราเองไม่ตั้งใจพากเพียรพยายามทำความเข้าใจงานเขียนของหลวงปู่แล้ว เราจะสืบสานงานพระพุทธศาสนาต่อไปได้อย่างไร? ช่วงเข้าพรรษาที่ผ่านมาจึงตั้งตบะอ่านหนังสือปัญญา ๘ เล่ม ๒ ให้จบ และก็ทำได้สำเร็จ ไม่ล้มลุกคลุกคลาน กว่าครั้งก่อนๆ ที่ผ่านมาคะ หลานกราบขอโอกาสใช้ปัญญา ๘ ข้อที่ ๒ ถ้ามความสงสัยจากการอ่านคะ

จำเป็นไหมที่คนต้องรู้ว่าตนเป็นสายปัญญาหรือสายศรัทธา

๑. นักปฏิบัติธรรมมีความจำเป็นไหม? ที่จะต้องรู้ว่าตนเองอยู่สายปัญญา หรือสายศรัทธา

พอครูว่า... ก็ไม่จำเป็นเท่าไรหรอก อย่างไรก็ตาม คุณก็เป็นอย่างที่คุณเป็น แต่รู้บ้างเข้าใจว่าเออ..เราอยู่สายปัญญา เราอยู่สายศรัทธา ก็ดี มันจะได้มีปฏิภาณไหวพริบว่า เราสายศรัทธาเราต้องเพิ่มปัญญาให้มากๆ เราสายปัญญาก็ต้องพยายามสร้างศรัทธาให้มากๆ

ศรัทธามันคือตัวหยุด ปัญญามันคือตัวกระฉ่าง สว่าง มันมีลักษณะต่างกัน จริงๆแล้วมันจะต้องมีทั้ง 2 อย่าง อุภโตภาควิ

**มุตติ ต้องมีชัดเจนได้ทั้ง ศรัทธาคือจิต ปัญญาก็คือปัญญา
ความรู้ ความฉลาด จิตกับความรู้ จิตกับความฉลาด มันก็ต้อง
มีสมบรูณ์แบบทั้งคู่**

เพราะฉะนั้นจะต้องรู้ตัวเองใหม่ รู้ก็ดี ไม่รู้อย่างไรคุณก็เป็น
อย่างที่คุณเป็นอยู่แล้ว ที่จริงมันก็พอรู้ตามปฏิภาณไหวพริบของคน
ถึงแม้จะเป็นคนซื่อป้อสายศรัทธาที่ปฏิภาณน้อย มันก็รู้เอาไว้ให้มีค
วามเฉลียวฉลาด

**ปัญญามันฉลาดภายนอกด้วย เกี่ยวข้องกับอะไรต่ออะไร
ต่างๆภายนอกด้วย ได้ละเอียดละออดี ส่วนศรัทธานั้นรู้แล้วมัน
รู้จบ รู้หนึ่ง รู้หยุด รู้เป็นก้อนๆแท่งๆ รู้ไม่คิดมากแล้วก็เบา สบาย
มันก็พาหยุดพาจบ มันก็ไม่กว้าง**

กิเลสที่จริงมันคือทวารทั้ง 5 และจิต เป็น 6 รวมแล้ว สาย
ศรัทธาจะไม่ค่อยเก่งทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย มันจะเก่งไปหยุดจิต
แบบเดียรฉายสอน นั่งหลับตา เพราะฉะนั้นนั่งหลับตาสะกดจิตเข้าไป
ในจิต แล้วดับหนึ่ง นั่งจนกระทั่งหลงผิดว่า ดับหนึ่งๆ ได้นี้คือนิโรธ คือ
หมดกิเลส คือไม่ทุกข์แล้ว ไม่ต้องอะไรแล้ว จนลืมตามาก็ไม่คิด ไม่
นึก ไม่ปรุงไม่อะไรทั้งนั้น ป้อ อย่างนั้น แล้วนี่กว่านี่คือ การไม่ทุกข์
ไม่สุขแล้ว คือการเป็นอรหัตต์ ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ มันไม่จริง มันไม่
รู้จักกิเลสที่แท้จริง

พระพุทธเจ้าถึงได้สอนตามศีลแต่ละข้อ นี่คือความละเอียดละเอียด
ออกทั้งหมด เพราะฉะนั้นนั่งหลับตานี้ไม่เกี่ยวเลย ศีลก็ไม่เกี่ยว
ปัญญาก็ไม่เกี่ยว สะกดจิตเป็นสมาธิอย่างเดียว มันง่าย แล้วมันไม่
บรรลุนิพพานจริงเลย เพราะฉะนั้นดีทั้งได้ หลับตาสมาธิ อาตมาก็พูด
แล้ว ดีทั้งได้ มันไม่ใช่ศาสนาพุทธ

นั่งหลับตาสมาธิ มีอุปการะไหม...มี ไม่ขยายความแล้วขยาย
ความมาหลายทีแล้ว อุปการะในการนั่งหลับตา

เพราะฉะนั้นมาศึกษาดีๆไปตามลำดับ ตามแบบจรณะ 15 วิชชา
8 ซึ่งอาตมาก็อธิบาย ก็เมื่อยนะ มันลึกซึ่งธรรมะพระพุทธเจ้า แล้ว
มันครบครัน บริบูรณ์

๒. ในหนังสือหลวงปู่เขียนไว้ว่า “ปัญญา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน
ความโลภโกรธหลง สายปัญญาเท่านั้นที่มีโอกาสเรียนรู้ความเป็น
โพธิสัตว์ เช่นนั้นก็แสดงว่าชาวอโศกเราอยู่ในเขตสายปัญญา ไข
ไหมคะหลวงปู่

พ่อครูว่า... ไข แต่สายศรัทธาก็มีมาอยู่ในนี้ และเจริญด้วย
ปัญญาไปตามลำดับด้วย โดยเฉพาะอาตมานี้สายปัญญาโดยตรง
สายเดียวกันกับพระสมณโคดม สายปัญญา สายพุทธิจิต เรียกว่า
สายปัญญา

จริตมี 4 อย่าง พุทธิจริต ศรัทธาจริต วิตักกะจริต มีราคะ
โทสะ โมหะ อีก รวมเป็น 6 อย่าง

*_สู่แดนธรรม... พระสารีบุตรเรียบเรียงไว้พระไตรปิฎกเล่ม 29 มี
ญาณจริตอีก*

พ่อครูว่า... ก็เยอะมันละเอียดยะออกกันไป แยกแยะให้มัน
ละเอียดยะ อวดมาอธิบายละเอียดยะเข้าไป จนรู้สึกว่เราเองจะมากไป
หรือเปล่า

**สุปาธิเสสนิพพาน อุปาธิเสสนิพพานธาตุ บุญกับฌาน มี
พลังงานต่างกันอย่างไร**

๓. “ฌาน” เป็น “พลังงาน” ที่อยู่ในตระกูล “เคลื่อนไหว
(dynamic) หรือธรรมมานุสาริ เป็นพลังงานที่อยู่ใน “ตระกูลมี” แตก
ต่างจาก “บุญ” เป็นพลังงานที่ “ไม่มีตระกูล” เมื่อก่อนหลานยังมียะ
วามเข้าใจสภาวะของ บุญ กับ อุเบกขา ในความรู้สึกว่เป็นสภาวะ
เดียวกัน แต่พอได้มาอ่านหนังสือ รู้สึกว่พลังงานบุญยิ่งใหญ่กว่
เยอะ ขอสัมมาทิฐิ จากหลวงปู่ด้วยค่ะ

_คำว่า “สุปาทีเสสนิพพาน” กับ “อนุปาทีเสสนิพพาน” สองคำ
นี้ลึกซึ้งมาก ยังไปไม่ถึงขจรจดจำไว้ก่อน แล้วอ่านต่อในปัญญา ๘
เล่มที่ ๓ ค่ะหลวงปู่

หลานจะพากเพียรพยายามต่อไปค่ะหลวงปู่

น้อมกราบขอบพระคุณหลวงปู่อย่างสุดเศียรสุดเกล้าค่ะ

แสงอรุณ

พ่อครูว่า... ก็มาขยายความคำว่า บุญ คำว่า ฌาน

คำว่าฌานหรือคำว่าบุญนี้ เป็นพลังงานนั้นถูกแล้ว เป็นพลังงาน
นะ แต่เป็นพลังงานทางจิต ที่เรากำลังใช้พลังงานนี้ ไม่ใช่พลังงาน
ทางวัตถุ ฌานก็เป็นพลังงาน บุญก็เป็นพลังงาน แต่เป็นพลังงานทาง
จิต เป็นสังขารจิต เป็นการปรุงแต่ง เป็นการสร้างมนสิการ สร้างจิต
ให้เกิดพลังงานอันนี้

เราจะต้องเข้าใจสภาพตั้งแต่ 2 ขึ้นมา ทำปฏิภาณกรรมร่วมกัน ตั้งแต่
เป็นรูปวัตถุ มันก็เกิดพลังงานที่ใช้กันอยู่ทั่วไปทุกวันนี้ เป็นพลังงาน
ทางวัตถุ เป็นพลังงานวิทยาศาสตร์ เป็นพลังงานทางปริมาณที่ใช้กัน
อยู่ทำลายฉิบหายวាយปวงกันอยู่ทุกวันนี้เป็นวัตถุ

ที่นี้พลังงานของจิต ทำลายได้ด้วย ฌานกับบุญนี้มีนัยยะสำคัญ
ที่แตกต่างกัน ฌานเป็นพลังงานที่ใช้ถ่วงรอบหมด พลังงานฌาน
คือพลังงานปัญญา ปัญญาคือฌาน ใช้ถ่วงรอบหมด ส่วนบุญ

นั่นอาศัยมาน มีความรู้ มีปัญญา แล้วปัญญานั้นไปรู้อะไร
ปัญญานั้นไปรู้กิเลส ที่บุญอาศัยรู้จักกิเลส บุญมีหน้าที่กำจัด
กิเลสอย่างเดียว มีหน้าที่เป็นเพชรฆาต บุญนี่

คำว่าบุญ คำนี้ยิ่งใหญ่ที่สุด ในความเป็นศาสนา ทุกศาสนาไม่
มีบุญ มีบุญอยู่ในศาสนาพุทธเท่านั้น และเขาไม่เข้าใจไปเข้าใจ
ว่าบุญเป็นกุศล บุญไม่ใช่กุศล

บุญไม่ใช่ธรรมะ บุญเป็นอธรรมะ ธรรมะเป็นเครื่องทรงไว้
เครื่องทรงอยู่ สภาพที่ทรงอยู่ทรงไว้ก็คือธรรมะ แต่บุญนี้
เป็นการทำลายเครื่องอยู่ เครื่องทรงอยู่ มีอยู่ และทำลายอะไร
ตอบ... กิเลสอย่างเดียว ให้เข้าใจนิยาม เข้าใจคำจำกัดความ ที่
อาตมาพยายามอธิบายให้ฟังดีๆ บุญนี้ทำหน้าที่นี้อย่างเดียว

บุญไม่ใช่สิ่งควรสะสม แต่คุณจะต้องทำจิต พลังงานจิต ให้
เป็นมานไปถึงขั้นบุญ ฆานคือปัญญารู้จักกิเลส แล้วก็รู้จักวิธี
ทำให้กิเลสหมด ฆานนี้ นอกจากทำให้กิเลสหมดแล้ว กิเลสหมด
จริงๆ ดับแล้ว ดับสนิท ดับอย่างถาวรนิรันดร์ ญาณทัศนวิเศษหรือ
ปัญญา หรือฆาน ต้องรู้ความจริงอันนี้ให้ตลอด จึงจบด้วยวิมุตติ
ญาณทัสสนะ สูงสุด จิตหมดกิเลสแล้ว ใช้วิมุตติญาณทัสสนะหรือใช้
ญาณทัสสนะว่า มันหมดแล้วนะ หลุดพ้นกันที่แท้จริงแล้วนะ หลุดพ้น

จากกิเลสที่แท้จริง ถาวร ยั่งยืน ไม่เกิดอีกเป็นธรรมดา ไม่เกิดอีก
อย่างไม่เหลือเชื้อ

ไม่เกิดอีกอย่างไม่เหลือเชื้อ เชื้อที่พาเกิดภาษาบาลีคือ อุปาทิ
พยัญชนะ ทอ ทหาร ไม่ใช่ อุปธิ ธอ ธง อุปาทิ แปลว่า เชื้อ แล้วเชื้อ
นี้เป็น ปุณฺณลิงค์ เป็นเพศผู้ เป็นเพศชาย มีหน้าที่ทำให้เกิด เชื้อนี้ทำให้
เกิด เพราะฉะนั้น ถ้าผู้ใดดับอุปาทิได้ ผู้นั้นจบกิจหมด จึงเรียก
ว่า **อนุปาติเสสนิพพานธาตุ**

คำว่า “ธาตุ” นี้หมายความว่า เป็นธาตุอนุปาติเสสนิพพาน ธาตุ
จิตหรือพลังงานจิตนี้ สามารถทำให้กิเลสนี้ดับสิ้นไม่เหลือเลย
นี้แหละเป็นตัวธาตุของบุญ อนุปาติเสสนิพพานธาตุ นี้แหละคือ
ธาตุของความเป็นบุญ

ถ้า สอุปาทิเสสนิพพาน จะใส่ธาตุหรือไม่ใส่ก็แล้วแต่ มันยัง
เหลือกิเลสนะมันยังมีเหลือ เขายังมีคำว่าอุปาทิ ก็คือเชื้อ สอุปาทิเส
สะ เสสะ แปลว่าเหลือ สะเกี่ยวกับอุปาทิ เกี่ยวกับความเหลือ
นิพพานที่ยังเหลือกิเลส

เพราะฉะนั้นไม่ต้องสับสนหรอก สอุปาทิเสสนิพพาน กับ อนุปา
ติเสสนิพพาน อันหนึ่งมันเหลือกิเลส อีกอันหนึ่งมันไม่เหลือกิเลส

เพราะฉะนั้นคุณจะเป็นพระอรหันต์และอธิบายความหมายว่า
คุณเป็นผู้ที่บรรลุธรรมแล้ว เป็นโพธิสัตว์เป็นอรหันต์แล้ว ดับกิเลส

**ที่เป็นเชื้อพาให้เกิดอีก สิ้นแล้ว ดับเชื้อสิ้นหมดแล้ว คุณก็เป็น
อรหันต์ คุณก็เป็นผู้ที่ทำ อนุภาทิสานิพพานธาตุได้ อรหันต์ดับไม่
เหลือกิเลสแล้ว**

เพราะฉะนั้นจะไปอธิบายซ้อนๆว่า เหลือกิเลส สอุปาทิสะคือ
เหลือ มั่นกัวนสิ ก็เป็นอรหันต์แล้ว กิเลสไม่เหลือแล้ว ทีนี้ก็ไปสับสน
ผู้ที่ไม่เข้าใจโพธิสัตว์กับอรหันต์ แยกอรหันต์กับโพธิสัตว์ไม่ขาดจาก
กัน ก็สับสนไปบอกว่าพระโพธิสัตว์คือผู้ที่ยังมีเชื้อ มีเชื้อเกิด ก็เข้าใจ
เชื้อเกิดไม่ได้ว่าคือ**เชื้อเกิดที่ไม่มีกิเลส แต่เกิดขั้น 5** เท่านั้น
เกิดร่างกายข้ามชาติไปเพื่อที่จะเป็นอรหันต์สูงไปตามลำดับๆ จน
สูงสุดเป็นอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทำหน้าที่โพธิสัตว์ สังสมความ
รู้เรียกว่าโพธิ ให้ไปถึงสูงสุดเป็นพระพุทธเจ้า แต่ก็ต้องจบกิจเป็น
ระดับๆ อรหันต์ถึง 6 ขั้น อรหันต์สูงสุดเป็นพระอรหันต์สัมมา
สัมพุทธเจ้า ก็รู้จบรู้อริ

เพราะฉะนั้นกิเลสหายาบ กิเลสระดับอรหันต์ ก็รู้จักกิเลสตั้งแต่ ส
อุตระ อนุตรจิต จิตที่ยังเหลือกิเลส อนุตรจิต ยังดี จิตที่ทำให้เจริญ
แล้ว แต่ยังไม่จบ ด้วยเจโตด้วยปัญญา หรือด้วยสมาธิกับวิมุตติ ก็
ทำให้จบ จบว่ามันตั้งมั่น มันไม่เหลือกิเลสเกิดอีก หลุดพ้นจากโลก
กาม โลกภพ อรูปภพ หมดจบ คุณก็จะเข้าใจภพ 3 เป็นอรหันต์ได้

ส่วนคุณเป็นโพธิสัตว์ต่อ เอาละ เป็นอนุโพธิสัตว์ ก็ยังไม่
ละเอียดละออพอ ก็จะรู้ไปตามลำดับของภพ ที่เรียนรู้ของตน จบ
ของตนแล้ว ก็รู้ว่าอันที่มันไม่เหมือนของตนนะ เราจบของเราแล้ว
แต่คนนั้นมันแตกต่างจากเรา ก็ดูคนอื่น คนนี้เป็นอย่างนี้ อย่างนี้ ก็
ศึกษาไปก็จะรู้เพิ่มขึ้นว่า อ้อ.. กิเลสลักษณะพวกนี้ยึดแบบนี้แตกต่าง
กันไป ก็ศึกษาเอา เป็นโพธิสัตว์

พระโพธิสัตว์ 9 ระดับ

โลกุตรรบุคคล 9 ชั้น/ระดับ ได้แก่

1. โสดาบันโพธิสัตว์
2. สกิทาคามีโพธิสัตว์
3. อนาคามีโพธิสัตว์
4. ชีณาสวโพธิสัตว์
5. อนุโพธิสัตว์
6. อนิยตโพธิสัตว์ (ยังไม่เที่ยงแท้)
7. นียตโพธิสัตว์ (เที่ยงแท้ สุ่มหาฯ)
8. มหาโพธิสัตว์
9. พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เป็นโพธิสัตว์ระดับอนุโพธิสัตว์ ตามพระพุทธเจ้าไปเรื่อยๆ จน
เป็น อนิยตโพธิสัตว์ เป็นพระโพธิสัตว์ที่ยังไม่เข้าขั้นที่จะได้เป็น
พระพุทธเจ้า ยังไม่เที่ยง อนิยตแปลว่าไม่เที่ยง ไม่เที่ยงที่จะตรัสรู้

เป็นพระพุทธเจ้า ยังไม่เข้ากระแสที่จะเป็นมหาวิทยาลัยที่ทำ
ปริญญาสุดท้าย ปริญญาเป็นพระพุทธเจ้า

อนิยตโพธิสัตว์ก็จะรู้ตัวเอง เพราะว่าจะเป็นผู้ที่รู้จริงๆ ถึงขั้น
โพธิสัตว์ระดับนี้ ก็ารู้จักจิตเจตสิกต่างๆกิเลสต่างๆว่า ชัดขั้นที่จะ
เข้าเขตเป็น”สังกัณญา”ขึ้นไป นี่”นิยตโพธิสัตว์” แล้วเกิดเป็น สังกัณญา
หลายชาติก็จะรู้ตัวเองดี

สังกัณญา คือความรู้โลกุตระธรรม มีในตัวเอง ไม่ต้องเอาจาก
ใครอีก มีในตัวเองแล้วเจริญในตัวเองถึงขั้นสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

เพราะฉะนั้นผู้ที่ เป็น นียตโพธิสัตว์จึงไม่ต้องมีอาจารย์อีกแล้ว
จะเกิดอีกก็ชาติไม่ต้องมีอาจารย์อีกเลย เป็นพระพุทธเจ้าได้ นี่คือ
การสอบเข้ามหาวิทยาลัยพระพุทธเจ้า เทียง นียตะเทียงด้วย

นี่อธิบายกันถึงขั้นมหาวิทยาลัยพระพุทธเจ้านะ พวกเราก็ฟังไป
ฟังไประดับบารมี ระดับความรู้ไป ยังไม่ถึงก็ เพราะฉะนั้นยังไม่
ต้องพูดถึงผู้ที่มาเข้าใจสภาวะธรรมโลกุตระอย่างพวกเราเข้าใจ เขา
จะไม่มีรสชาติ ฟังแล้วไม่เกิดรสชาติ เพราะเขาไม่รู้ เหมือนเด็กๆ ไร้
เดียงสา เราไปพูดธรรมะที่เด็กๆรับรู้ไม่ได้ อย่างนี้ไม่รู้เรื่อง เดียวก็
หลับ ไม่รู้เรื่อง ไปบังคับความรู้ในคนที่มันไม่มีทางจะรู้ ไปบังคับ
ไม่ได้ มันไม่รู้เรื่องหรอก คนไม่มีภูมิที่จะรู้จริงๆ

เช่น เทวนิยมที่ไม่ได้ใส่ใจศาสนาพุทธเลย ไม่มีทางที่จะรู้
โลกุตตรธรรม รู้ นึกว่าพุทธเป็นเหมือนศาสนาเขานั้นแหละ เขาก็จะ
เข้าใจว่าเหมือนกัน จะต้องให้ไปถึงพระเจ้า ไปอยู่กับพระเจ้า ตามที่
เขาเข้าใจว่าสูงสุดคือพระเจ้า พุทธก็ต้องเหมือนกัน เป็น เจโต
พาช่อ ศรัทธาอยู่ เขาจะไม่เข้าใจเลยว่าศาสนาที่ไม่มีพระเจ้าแล้วจะ
เป็นอย่างไร เพราะเขาเข้าใจพระเจ้าของเขาไม่ได้ พระเจ้าของเขา
ลึกลับ

พระเจ้าของเขาก็คือพระศาสดา ความรู้ที่มี ความจริงที่มี เท่าที่
ศาสดาของแต่ละศาสนาเขามี เช่น ศาสนาใหญ่ๆหลายๆศาสนา หรือ
ศาสนาเล็กๆอีกก็แล้วแต่ ความรู้ของเขามันจำกัดอยู่แค่ในศาสดา
แต่ละพระองค์ เพราะฉะนั้นความหมายของพระเจ้า ความรู้ความจริง
นี้ก็เท่ากับที่ศาสดาแต่ละองค์มี เพราะฉะนั้นศาสดาที่เป็นเทวนิยมไม่
ใช้พุทธ จึงมีเยอะแยะเลย แข่งกันเพราะต่างคนต่างนึกว่ายอดเยี่ยม
ยอดเยี่ยมทุกคน ไม่มีใครจะรู้เหมือนอย่างเขา แต่เขาก็ไม่รู้คนอื่น
เท่าไร แต่เขาว่าเขายอดเยี่ยมเท่านั้นเอง ยิ่งพุทธเขาจะไม่รู้เลย แต่
พุทธนี้จะรู้จักศาสดา รู้จักเทวนิยมที่มีเป็นระดับๆ เพราะศึกษามาเป็น
ชั้นๆ ตอนๆ จึงหมดอเทวนิยม

อเทวนิยมไม่ใช่ไม่รู้ แต่รู้หมด แล้วไม่มีความสงสัยในเทวนิยม
เพราะเข้าใจรายละเอียดของจิตเจตสิกต่างๆ อย่างละเอียดหมดเลย

ละเอียดถึงขั้นที่เอาตัวมาใช้พยัญชนะและเอาพระบาลีที่พระพุทธเจ้า
ท่านตรัสไว้ มาใช้เท่าที่พอมีในพระไตรปิฎก มีในบาลีที่แปลความ
หมายไว้เหล่านี้ แล้วเอามาเรียบเรียงให้ฟัง ตามที่ท่านตรัสในพระ
สูตรบ้าง เอาตัวก็มาต่อให้ฟัง

เช่น พลังงานของธรรมนิยาม 5 พลังงาน 1. เป็นพลังงานชั้นอุต
ชั้นวัตถุเท่านั้น จะสูงส่งระดับไหน สูงส่งระดับพระอาทิตย์ สูงส่ง
ระดับปรมาณู ไม่ใช่ชีวะ ความหมายที่ชัดเจนก็คือ มันไม่ใช่ชีวะ มัน
จะแรง จะมาก จะสูงส่งเท่าไร ภูเขาไฟระเบิด พระอาทิตย์ 1 ดวง
พลังงานในพระอาทิตย์ไม่มีชีวะ เป็นมหาภูตรูป ดิน น้ำ ไฟ ลม

มหาภูตรูปมี 4 แล้ว ที่นี้เริ่มเป็นชีวะ ชีวะก็คือความเจริญเรียกว่า
ภูตตะ หรือภูต คือความเจริญมาเป็นชีวะ เริ่มมาเป็นชีวะอันแรกเรียกว่า
ภูตคาม คามนี้ ก็เรียกว่าเจริญเป็นพวกบ้านพวกเมือง ไม่ใช่พวกป่า
พวกเถื่อน ไม่ใช่คนเถื่อน เป็นคนเมือง คนเจริญ คาม

เพราะฉะนั้น พลังงานของธาตุรู้เริ่ม ภูตนี้ เป็นชีวะอันแรก อาศัย
คำว่า คามะ มาบอกว่ามันเจริญเข้าสู่ชีวะแล้วนะ มหาภูตรูป 4 นั้นไม่
ใช่ชีวะเลย พอเริ่มมีหน่วยของความเป็นชีวะเรียกว่า ภูตคาม ก็สั่งสม
ความเป็นชีวะในตัวเอง ก็จะก่ออยู่ในนั้น ก็จะเป็นพวกหัว เป็นพวก
เหง้า โตอยู่ในตัวเอง หัวมัน หัวเผือก เหง้ามัน เหง้าเผือก เป็นต้น
หรือหัวเหี่ยวหัวหญ้าเหี่ยวหมู อะไรก็แล้วแต่ หัว ก็อยู่ของมันเท่านั้น

จนกว่าในหัวของมันงอกพีช งอกพีชะ เป็นใบ เป็นกิ่ง เป็นก้าน เป็นดอกออกมา แรกๆก็จะมีก้านเดียว กิ่งเดียว เป็นลำเดียว หนักเข้า ก็มีแยกหลายก้าน หรือก้านนี้ก็มีมาออกอีกหลายก้าน ซึ่งก็ละเอียด ละอออกไปอีก ก็จะเกิดมาเป็น พีชะ มีใบ มีก้าน มีกิ่ง ต่อก็เป็นผล เป็นลูก เป็นดอก อะไรต่ออะไรเพิ่มขึ้นเป็น พืชธาตุ

เพราะฉะนั้น ภูตคาม เจริญมาเป็น พืชคาม

จากพืชคาม เจริญมาเป็นจิต ตัวนี้เรียก เจตะ เจตสะ หรือเจตกะ ก็มาเป็นเจตภูต จากพืชคามมาเป็นเจตภูต

เจตภูต เป็นพลังงานที่มันจะเข้ามาหาจิต เพราะฉะนั้นก็จะไม่เป็นอยู่แค่พีช พืชจะเจริญอย่างไรไป แต่ไอ้เจ้านี้จะออกจากนอก กรอบพีชแล้ว เจตภูตนี้ เป็นพลังงาน ไม่ไปติดไปเกาะอยู่ในต้น ถ้า พืชแล้วเคลื่อนที่จากราก เคลื่อนที่จากที่เกาะของตัวเองไม่ได้ แต่ เจตภูต คือ ความเจริญของเจตะ มันออกจากตัวนี้ได้ เป็นพลังงาน ออกไปเป็นผี ผีอะไรก็แล้วแต่ ที่เขาบอกว่าผี เจตภูตคือผี คือ พลังงาน เขาก็บอกว่าแสงวามๆแวบๆวามๆ เป็นผีอะไรต่ออะไร บ้าง มีผีกระสือหรือผีอะไรๆ พวกนี้ แล้วแต่จะว่าไป เคลื่อนที่ เป็น พลังงานที่ออกจากต้นไม้ จะมาเป็นชีวะที่เจริญกว่าพลังงานพืชแล้ว เป็นชีวะที่เจริญกว่าพลังงานพืช หลุดออกมา แต่ยังไม่รู้ว่าเป็นอะไรก็ เรียกว่า เจตภูต เขาก็เลยบอกว่ามันเป็นพลังงาน เอาแต่แค่ได้ยิน

เสียงเขาก็เรียกว่า ฦ ได้เห็นรูปเขาก็เรียกว่า ฦ ได้แต่กลิ่น เหมือน
กลิ่นดอกไม้ เหมือนกลิ่นรูป เหมือนกลิ่นเทียน อะไรก็แล้วแต่เขาก็
เรียกว่า ฦ ก็เอาจากรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ มาขยายความ มัน
เริ่มเป็นพลังงานที่ประกอบด้วยรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส เป็นสิ่งสัมผัส
จากตาหูจมูกลิ้นกาย

ตาหูจมูกลิ้นกายนี้เป็นสัตว์แล้ว ส่วนเจตภูตจะเข้ามาหาความ
เป็นสัตว์ จากเจตภูตก็เข้ามาหาเป็นเจตสิก เจตภูตก็เจริญมาเป็น
เจตสิก จากเจตสิกก็เป็นปาณะ

ปาณะนี้แหละ เป็นตัวกลางของการเป็นสัตว์ นี้แหละ ข้ามขีดมา
จะเป็นสัตว์แล้ว พระพุทธเจ้าถึงตรัสไว้ว่า ถ้ามันเป็นพืชมันไม่มีบาป
ถ้ามันเป็นสัตว์มันจะบาป เพราะฉะนั้นอย่าไปทำลายพลังงานระดับ
ปาณะ

ปาณาติปาตาเวรมณี อย่าไปทำลายพลังงานระดับนี้ โภทิสัตว์
จึงจะรู้เรื่องของ ปาณะ หรือ ปาณาติปาตาเวรมณี อย่างที่อาตมา
อธิบาย ไม่ใช่โภทิสัตว์ระดับอาตมา ก็อธิบายว่าอย่าฆ่าสัตว์ ก็พูดกัน
หยาบๆเท่านั้น สัตว์มันยังตัวหยาบ ตัวใหญ่ กว่าปาณะเยอะ ใน
พลังงานจิต เข้าใจไหม

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าถึงสอนไว้สอนโภทิสัตว์ อย่าทำให้
ปาณะตกร่วง อย่าให้ตกต่ำหรืออย่าให้สูญเสีย เพราะพลังงานนี้มัน

กอบก่อกมา สร้างขึ้นมาโดยธรรมชาติก็ตาม ที่จริงมันก็มาตาม
ธรรมชาติ

ผู้เป็นพระโพธิสัตว์ เป็นผู้ที่มาเรียนรู้ธรรมะแล้ว จึงจะมา
ทำลายพลังงานธรรมชาตินี้ดับไปได้ ทำลายจิตนิยามมาเป็นพีช
นิยาม มาเป็นปาณะ เป็นเจตสิก ทำลายไปจนกระทั่งมาเป็นมหาภูต
รูป แล้วก็อาศัยสิ่งเหล่านี้ไปตามลำดับ ควบคุมได้ รู้จักพลังงาน
แต่ละลำดับ

เพราะฉะนั้นเมื่อผู้รู้ถึงขั้น อย่างอาตมานี้รู้ถึงขั้นจึงอธิบายสู่ฟัง
เพราะอาตมาต้องอธิบายไว้ ศาสนาพุทธไม่มีใครอธิบายได้เท่า
อาตมาแล้ว ในศาสนาพระสมณโคดม ในยุคนี้ไม่มี ขอภัยนะไม่ได้
คุยตัวเองอะไรแต่พูดความจริง ผู้เข้าใจความจริงแล้วก็ไม่มีปัญหา
แต่ผู้ไม่มีความจริงเขาไม่เชื่อ เขาจะอาเจียนก็ต้องขอภัย หมั่นไส้
เป็นการพูดคุยตัว ที่ทำให้ท่านรู้สึกไม่สบาย แต่อาตมาไม่ได้เจตนา
จะพูดให้คุณหมั่นไส้จนจะอ้วก ก็เรื่องของตนเอง คุณเองไปสร้าง
ความหมั่นไส้จนจะอ้วกมาเอง อาตมาก็ไม่ได้อยากให้คุณเป็นนะ แต่
คุณเกิดอาการเหล่านั้น ก็ต้องขอภัย อยากให้คุณเข้าใจ เพราะ
อาตมาอธิบายนี้เป็นสัจธรรม

เพราะฉะนั้นผู้ที่สามารถรู้จักพลังงานทางจิตได้อย่างที่อาตมาอธิบายนี้ ไม่ใช่มีแต่ภาษาเล่นวาทะคารม แต่เป็นสัจธรรมของเนื้อแท้ของปรมัตถธรรมของจิต เจตสิก รูป นิพพานที่แท้จริง

เพราะฉะนั้น เมื่อผู้ใดสามารถเข้าใจได้ทุกขนาดพวกนี้ จึงสามารถกำหนดรู้จิตนิยาม รู้พีชนิยาม รู้อุตุนิยามได้ แล้วก็จัดการทำคือ มี “กรรม” การกระทำ ให้มันทรงอยู่ตามที่เรากำลังต้องการ ธรรมะ ทรงอยู่ตามสภาพที่ได้อธิบายไปแล้วอย่าง จะให้อยู่อย่างไร จะให้อยู่อย่างอตุ อยู่อย่างพีช อยู่อย่างจิตนิยาม นี่เป็น 3 อย่างใหญ่ๆ หรือเป็นรายละเอียดที่อาตมาอธิบายไป ตั้งแต่เป็นมหาภูตรูปจนถึง ปาณะ สัตตะ จนไปถึงจิตนิยาม คุณก็ต้องรู้สภาวะพลังงานเหล่านั้นตามลำดับที่ว่านี้ แล้วทำได้ คุณก็กำหนดได้ เพราะฉะนั้นผู้สามารถกำหนดได้อย่างนี้แหละจึงเป็นผู้เป็นผู้ทำได้แล้ว แล้วก็จัดการกับพลังงานเหล่านี้ จะให้อยู่ หรือให้ลดฐานะสลายไปเป็นดิน น้ำ ไฟลม ไปเป็นมหาภูตรูปไปได้จริงๆ ไม่ใช่พูดปากเปล่า

เพราะฉะนั้น ศาสนาพระพุทธเจ้า จึงไม่ใช่ศาสนาตรรกะ ไม่ใช่ศาสนาความเป็นปรัชญา เป็นเหตุเป็นผลเป็นอะไรอยู่แค่นั้น ไม่ใช่เป็นศาสนาที่มีความจริง เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ ละเอียดสูงสุด

อาตมาอยากจะแก้ไขให้คุณแสงอรุณนี้เข้าใจว่า

ฉาน กับ บุญ นั้นมีนัยสำคัญที่ต่างกัน ต่างกันตรงที่ว่า
คำว่าบุญนั้นมีหน้าที่เป็นพลังงานฉานนั้นแหละ แต่พลังงานฉานที่รู้
ว่าหน้าที่ของพลังงานบุญนั้น คือพลังงานในจุดที่มันกำจัดกิเลส ฆ่า
กิเลส หมดสิ้นอาสวะ บุญนี่คือ ปัญญามีในบุญด้วย ที่รู้จักอาสวะ
แล้วก็กำจัดอาสวะสิ้นได้

เมื่อกำจัดอาสวะสิ้นได้แล้ว ก็จบคำว่า บุญ เพราะฉะนั้น ปัญญา
ที่สูงกว่าบุญ ตรงนี้ฟังต่อไปดี ๆ นะ **ปัญญาที่สูงกว่าบุญคือ**
ปัญญาที่ไม่มีบุญแล้ว คนที่ไม่มีบุญแล้วคืออรหันต์ขึ้นไป ใช่มั้ย?
(เสียงโยมทั้งหลายตอบพร้อมกัน) ใช่ เพราะฉะนั้นปัญญาที่มันสูงกว่าอรหันต์
ขึ้นไป นี่แหละปัญญาไม่มีบุญ ฟังต่อตรงนี้อะไรวะ

ปัญญาที่ไม่ต้องใช้บุญแล้ว เป็นความรู้ที่เกินกว่าบุญแล้ว บุญ
มีหน้าที่แค่ตัดกิเลสอาสวะเท่านั้น จบสิ้น เพราะฉะนั้น **จิตที่เหลือ**
จากหมดอาสวะสิ้นแล้ว คือจิตอนุสัย

ความแตกต่างจากอาสวะ กับ อนุสัย จึงแตกต่างกันตรงนี้ ตรงที่
อนุสัยนั้น อาสวะยังไม่หมด ก็คืออนุสัยยังมีด้วยนะ

แต่ผู้ที่ทำอาสวะสิ้นแล้ว ผู้นี้ยังเหลืออนุสัย อาศัย เพราะฉะนั้น
โพธิสัตว์จะรู้จักอนุสัย รู้จักอาสวะ สามารถแยกอนุสัยกับอาสวะได้ ผู้
จบอาสวะแล้วก็จบกิจในการที่จะทำลายจิตนิยามได้หมด แล้ว
จะเกิดอีกจะเสริมสร้างความรู้ต่อไปอีก เพิ่มโพธิสัตว์ภูมิไปอีก

ก็เชยูลิ คุณจะไปเป็นอนุโพธิสัตว์แล้ว ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน หรือจะต่อไปเป็นนิตยโพธิสัตว์แล้วก็ ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน หรือจะไปต่ออีก หรือเอาแค่นี้ได้หมดทุกชั้น เป็นมหาโพธิสัตว์ก็ไม่เอา แล้วเป็นอนตรสัมมาสัมโพธิญาณ หรือเป็นอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วไม่เอา เอาแค่มหาโพธิสัตว์ แล้วคุณก็ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน ได้ทั้งนั้น แต่ถ้าคุณได้ถึงนิตยโพธิสัตว์แล้วนี่ มันข้ามหาวิท्याลยที่จะไปเป็นพระพุทธเจ้าได้ แล้วคุณจะไม่เอาหรือ จะหนักหนาสาหัสเท่าไหราก็สู้หนอยนะ มันก็อาจจะใช้เวลาหนอย ขยันดีๆตั้งใจดีๆมันก็ไม่ใช้เวลาหลายร้อยกัปีเท่าไหร่หรือก แต่ถ้าใช้ปัญญาไม่ดีก็หลายร้อยกัปีหนอย

อย่าให้เหมือนดอกเตอร์ขวัณดินก็แล้วกัน ใช้เวลานาน เหลือเกินกว่าจะจบเป็นดอกเตอร์ใช้เวลาไปตั้ง 10 ปี ดร.ขวัณดิน สิ้นห้คำ ว่าจะเป็นดอกเตอร์ ก็อย่าให้เป็นอย่างนั้น ขอภัย เอาดอกเตอร์ขวัณดินมากล่าวเป็นตัวอย่างในที่นี้

สรุปอีกทีหนึ่ง ฦาน เป็นพลังงานที่จะใช้อยู่ในชีวิต แม้เป็นอรหันต์แล้ว เป็นโพธิสัตว์อยู่ก็ต้องใช้ฦานตลอด แต่บุญนั้นแค่เป็นอรหันต์ก็ไม่มีแล้ว ไม่ต้องใช้แล้วบุญ หมดกิเลสแล้ว เป็นอรหันต์แล้วบุญก็จบ แต่ฦานนั้นพระอรหันต์โพธิสัตว์ต้องใช้

**ตลอดกาล แม้ที่สุดเป็นพระพุทธเจ้าก็ยังใช้ฌาน เพราะฉะนั้น
คำว่า ฌาน จึงเป็นพลังงานอินทรีย์ ฌานวิสัย**

ฌานวิสัยของศาสนาพุทธ จึงไม่ใช่เข้าใจได้ง่ายๆเลย มันไม่
ต้องไปนั่งเข้านั่งออก มันมีตลอดใช้งาน เพราะฌานคือ ปัญญา
ปัญญาคือฌาน เมื่อนุญชากิเลสหมดแล้ว อาสวะสิ้นแล้ว ก็จบกิจ
แล้วนี่ เพราะฉะนั้นพลังงานฌานก็ยังใช้อยู่ อาศัยอยู่ มีนิสัย เป็นวิสัย
ของฌาน เป็นอนุสัย ฌานอยู่ในอนุสัยของพระอรหันต์หรือของ
โพธิสัตว์นั่นเอง เป็นพลังงานที่จะต้องใช้ในการฉลาด และต้องใช้
เรียนรู้

เมื่อเป็นอรหันต์เป็นโพธิสัตว์ระดับ1 ได้แล้ว จะเป็นโพธิสัตว์
ระดับ 2 เป็นอรหันต์ระดับ 2 ขึ้นไปอีก คุณก็ต้องเรียนรู้จากการที่
จะใช้ฌานหรือใช้ปัญญา

ปัญญากับกิเลส เมื่อเป็นพระอรหันต์แล้วกิเลสมีมั๊ย? (โยม
ทั้งหลายตอบ ไม่มี) จะมีแต่กิเลสอยู่ที่อื่น กิเลสอยู่ข้างนอก พอกิเลสมัน
วิ่งมาเจอปัญญา มันวิ่งหนีหุบ พระอรหันต์ขึ้นไปจึงไม่จำเป็นต้อง
ไปใช้เรี่ยวแรงอะไรกับกิเลสอีก แต่ถ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์ชั้นสูง
เป็นอนุโพธิสัตว์ แนนอนกิเลสมันก็ต่อแยกับคุณบ้าง ไข้ไหม คุณยัง
ไม่เก่งจนกระทั่งมีรังสี มีรัศมีให้ อาตมาพูดที่บอกว่า กิเลสหรือมาร
มันมาเจอหน้าปัญญานี้มันวิ่งหนีหุบเลยนะ มันหมายความว่า ผู้นี้

ต้องมี ภูมิธรรมสูงในระดับอย่างน้อยก็ระดับนิยตโพธิสัตว์ขึ้นไป ถ้า
ยังไม่ถึงนิยตโพธิสัตว์ ก็เลสมันก็ต่อแยกับคุณบ้าง เป็นอนุโพธิสัตว์ก็
ต่อแยมากหน่อย พอเป็น อนินยตโพธิสัตว์ ก็เลสก็ไม่ค่อยกล้า ยิ่งเป็น
นิยตโพธิสัตว์ ก็เลสก็ยิ่งน้อย ไม่กล้าต่อแย มหาโพธิสัตว์ก็ยิ่งไม่เข้า
ใกล้เลย ยิ่งเป็นพระพุทธเจ้าอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ยิ่งสุดยอด

สรุปอีกทีหนึ่งว่า **บุญมีวันหมด แต่ฉันทไม่มีวันหมด** เห็น
ไหม เป็นฉันทวิสัย เป็นอจินไตยที่เข้าใจยาก บุญมีวันหมด แต่ฉันท
ไม่มีวันหมด เป็นพลังงานจิตทั้งคู่ แต่บุญนี้เป็นพลังงานจิตที่เป็น
เพชฌฆาต ส่วนฉันทนั้นเป็นเพชฌฆาตด้วย แล้วเป็นเทวดาด้วย
ฉันทเป็นเพชฌฆาตและเป็นเทวดาด้วย แต่พอเป็นเพชฌฆาตมาถึง
ฉันทที่ 4 แล้ว ยกหน้าที่ให้บุญ บุญเป็นผู้รับหน้าไปนะ ว่าไอ้ที่ไปฆ่า
เขาตายนั้นฉันทไม่เกี่ยวนะจะ บุญเป็นคนฆ่านะจะ เหมาะให้บุญรับไป
เห็นไหมนี่มันมีความลึกซึ้งซับซ้อนอย่างนี้

เพราะฉะนั้นฉันทจึงเป็นตัวดี ดุดี แต่บุญไม่ดี บุญดูแล้วเป็น
นักฆ่าอำมหิต แต่ไม่อำมหิตระรานอะไรใครหรอก ก็เลสดัวมาร
ตัวเดียวผีตัวเดียว ก็เลสเท่านั้น บุญฆ่าแต่กิเลส ไม่ฆ่าอย่างอื่น
เพราะฉะนั้นบุญจึงจะต้องมีความฉลาดมากเลยนะ อย่าไปฆ่ากิเลส
ผิดนะ ถ้าฆ่ากิเลสผิด กิเลสคือตัวโง่ คุณก็โง่วนเข้าไปคุณฆ่ากิเลส
คุณไปโง่ คุณไปฆ่าโง่เข้าไปอีก ไม่ใช่คนฉลาดขึ้นนะ คุณไปฆ่าโง่

ของคุณอีก คุณฉลาดขึ้นหรือคุณโง่มากขึ้น เห็นไหมความซับซ้อน
ของสิริมหามายา คุณไปฆ่าโง่ ไม่ใช่คุณฆ่าโง่ที่มันโง่ มันไม่รู้กิเลส
ไม่รู้อะไร แล้วคุณไปฆ่าโง่ตัวนี้อีก มันไม่มีปัญญา แล้วคุณก็ไปฆ่า
เอง คุณก็ยังอับปัญญา คุณก็ยังไม่มีปัญญาซับซ้อน อันนี้ไม่มี
พญานะจะอธิบายแล้ว ภาษาอธิบายได้แค่นี้ มันซับซ้อนจน มันเป็น
อะไรกันแน่

_สู่แดนธรรม... เสียเศรษฐกิจครับ เสียเวลาไปทำอะไร

พ่อครูว่า... เสียพลังงานเศรษฐกิจ เสียกิจเสียการเปล่าๆ ไปทำ
ทำไม

เข้าใจชัดเจนนะ ว่า ฌานกับบุญ มีนัยต่างกัน บุญมีหน้าที่เป็น
พลังงานฆ่าอย่างเดียว ส่วนฌานนั้นฆ่าด้วย แต่พอเวลาฆ่าสุดท้ายจะ
ใช้ฆ่าอาสวะสิ้นจริงๆ นั้นโยนไปให้บุญจัดการไปก็แล้วกัน เป็น
เพชรฆาตมือสุดท้าย

_สู่แดนธรรม... สรุปว่า บุญมีวันปลดเกษียณใช้ไหมครับ

พ่อครูว่า... เออ อธิบายอย่างนี้ก็เข้าใจง่ายขึ้น บุญมีวัน
ปลดเกษียณ แต่ฌานไม่มีวันปลดเกษียณจนกว่าจะสลายร่าง
ไปเป็นดินน้ำ ไฟ ลม ปรีติพพานเป็นปริโยสาน ฌานถึงจะหมด
ไปด้วย แต่ถ้าเผื่อว่า บุญนั้นเป็นพระอรหันต์ก็หมดแล้ว ปลดเกษียณ
ตั้งแต่เป็นพระอรหันต์แล้ว

นี่ขยายความละเอียดลึกซึ้งเข้าไป สับสนไหม?.. (โยมทั้งหลาย
ตอบ..ไม่สับสน) เออ! เก่งนะ เราอธิบายเก่ง? หรือคุณเป็นคนฉลาดนะ?

ทีนี้ก็ตามต่ออีกคำ ตรงที่ว่า สรูปแล้ว สอุปาทิเสสนิพพาน
กับ อนุปาติเสสนิพพาน ผู้ที่ยังวนยังสับสนอยู่ก็จะบอกว่า สอุปาทิเสสนิพพานคือ เสนบุคคล บุคคลที่ปฏิบัติธรรม ยังเหลือกิเลสอยู่ ยังดับกิเลสหมดสิ้นอุปาทิไม่ได้

ส่วน อนุปาติเสสนิพพาน คือ ผู้ที่สามารถดับเชื้อที่จะพาเกิดอีกนี้ได้แล้ว เป็นอรหัตแล้ว ทีนี้เขาก็สับสนตรงที่ว่า เมื่อเป็นอรหัตแล้ว มาเกิดต่อภพภูมิเป็นโพธิสัตว์อีก อ้าว แล้วไหนว่าเชื้อพาเกิดตายแล้ว เกิดอีกยังงี้ ทำไมเกิดเป็นโพธิสัตว์อีก คนที่ไม่รู้ตรงนี้

คนที่เรียนรู้แต่อรหัต ไม่เรียนรู้โพธิสัตว์ จึงบื้อตรงนี้ บื้อแปลว่าอะไรไม่เข้าใจเอง อาตมาไม่ได้ว่าเขาโง่นะ ไม่ได้ว่าเขาไม่รู้ เขาสับสนตรงนี้ ตรงที่ว่า สอุปาทิเสสนิพพานคือยังเหลือกิเลส อนุปาติเสสนิพพานคือไม่เหลือเชื้อเกิดแล้ว แต่จะเกิดอีกก็ต่อภพภูมิเป็นโพธิสัตว์ที่สูงขึ้นๆ แต่ผู้ที่เป็นโพธิสัตว์ที่ต่อภพภูมิที่สูงขึ้นไปจากอรหัตระดับที่ 1 แล้ว ในระดับที่ 2 จะดับ อนุปาติเสสนิพพานธาตุ ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ได้ทั้งนั้น สับสนอะไรละ ใช่มั้ย?

เพราะฉะนั้นคนที่ยังไม่จริงจึงไปเข้าใจว่า เป็นเสขะคือ เป็นผู้ที่ยังไม่หมดเชื้อ ท่านหมดแล้วเชื้อที่จะพาเกิด แต่ท่านเกิดได้ นี่มันเป็นภาษาสริมหามาया ท่านพาเกิดเป็นโพธิสัตว์ที่จะสูงขึ้นไปอีกแต่ละภพภูมิ แต่ท่านก็ไม่ต้องมีภพภูมิได้แล้ว ภาษาอันนี้อาจจะขัดขึ้นอีก เป็นแต่เพียงว่าท่านจะทำหรือไม่ทำ มันเป็นเรื่องอิสรเสรีภาพของบุคคลผู้นั้น นี่คืออิสรเสรีภาพที่สูงสุด พระเจ้าอย่ามายุ่งกับฉัน ฉันจะเกิดจะตายอย่างไร อย่ามายุ่ง จะบอกว่าตายแล้วต้องไปอยู่กับพระเจ้า พระเจ้าเป็นเจ้าของจิตวิญญาณ ไม่ใช่ จิตวิญญาณเป็นของฉัน ไม่ใช่ของพระเจ้า จิตวิญญาณเป็นของเราเอง ทุกคน ไม่ใช่เป็นของพระเจ้า ตายแล้วต้องไปอยู่กับพระเจ้า ไม่ใช่เราทำแล้วสลายเป็นดิน น้ำไฟ ลม ไปหมดเลย

พระเจ้าเต๋อเลย ตรวฉบัญชี ทำไมคนนี้ตายแล้วไม่มา พระเจ้ารู้หรือเปล่าว่า เราไม่ได้อยู่ในบัญชีของพระเจ้า แต่เราก็เป็นจิตวิญญาณนะ แสดงว่าเราเป็นจิตวิญญาณที่นอกบัญชีพระเจ้า ตกจากบัญชีของพระเจ้า ไปถามสุวรรณ-สุวาน เฮ้ย! ดูว่าจดตกบัญชีคนนี้หรือไม่ ทางโน้นเขาจะไม่รู้เรื่องสุวรรณสุวานอะไรหรอก ทางเทวนิยมไม่รู้เรื่อง เขาก็เชื่อมั่นอยู่ว่า จิตวิญญาณเป็นของพระเจ้าทั้งหมด พระเจ้าของเราทั้งนั้น จะเกิดจะตาย และไม่ตายด้วย พระเจ้าไม่ตายด้วย ไม่มีการตายสูญ พระเจ้าไม่มีการหมด จะต้องอยู่

สูงสุดอยู่กับพระเจ้า จริงๆแล้วเขาอธิบายสูงสุดไปอยู่กับพระเจ้าแล้ว
แล้วจะต้องเวียนตายเวียนเกิดอีกไหม เขาก็จะไม่ค่อยรู้เรื่อง

มีศาสนาบางศาสนาที่ศึกษาว่ามีการเวียนตายเวียนเกิดอีก
แต่สุดท้ายก็ต้องไปอยู่กับพระเจ้า พวกเทวนิยมที่ยังไม่รอบถ้วน ก็รู้
ว่า ตายเกิดก็มี ตายไม่เกิดก็มี อะไรอย่างนี้ ตายสูญก็มี ตายไม่สูญก็
มีอะไรอย่างนี้ เป็นพวกที่ยังไม่สมบูรณ์ เขาก็จะเข้าใจอย่างนั้นจริง
เข้าใจยังไม่ครบ

เพราะฉะนั้น ที่ถูกต้องที่สุดแล้ว อนุปาติเสสนิพพานธาตุ กับ ส
อุปาติเสสนิพพานธาตุ นั้น มันต้องรู้แล้ว

อนุปาติเสสนิพพานธาตุ คือจบแล้ว จบไม่มีเชื้อ แม้มีเชื้อก็
สามารถควบคุมเชื้อให้ไม่เกิดอีกได้แล้ว เป็นอรหัตต์แล้ว ไม่ต้อง
สับสน ไม่ต้องกังวลอีก จะเป็นก็ได้ไม่เป็นก็ได้ จะตายก็ได้จะไม่ตาย
ก็ได้ ผู้ที่ชัดเจนตรงนี้และสามารถทำได้แบบนี้ ไม่ต้องไปสับสนว่า
จะต้องไปวนเป็นผู้ที่เป็นเสขบุคคล เป็นอรหัตต์แล้วเป็นเสขบุคคล
เสขะก็ศึกษาภูมิโพธิสัตว์เรื่อยๆ ขึ้นไป ไม่ใช่ศึกษาแค่หมดกิเลส
กิเลสตนเองนั้นรู้หมดแล้ว แต่เหลือกิเลสอย่างที่คนอื่นเป็น ที่ต้อง
ศึกษา

เช่นว่า เราเกิดมาใช้ขันธ์ 5 ตอนนี้ขันธ์ 5 เรามีอย่างนี้ เราก็ใช้
ขันธ์ 5 ของเราอย่างนี้ เป็นสัตว์ เป็นคน คนแต่ละคนขันธ์ 5 ของ

แต่ละคนก็เลสก็ไม่เหมือนกัน ยึดติดไม่เท่ากัน บางคนก็ยึดอันนั้น
บางคนก็ไม่ยึดอันนั้น ไม่เท่ากัน ไม่เหมือนกัน ยิ่งไปเป็นสัตว์
เดรัจฉาน ฉะนั้นพระโพธิสัตว์ บางทีจะต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน
เพื่อให้รู้จริงว่า แล้วจริงๆมันติดยึดหรือมันไม่ติดยึด มันโง่มันเป็น
ยังงี้ ก็จะต้องไปเป็นตามจริง แต่ก็รู้แล้วว่ามันเป็นเรื่องต่ำ เดรัจฉาน
เป็นเรื่องต่ำ แต่ถ้ายังสงสัยก็ต้องไปเกิด เพราะฉะนั้นโพธิสัตว์จึงมีไป
เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานบ้าง แต่ไม่ได้เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานชั้นต่ำอะไร
แต่เป็นสัตว์เดรัจฉานชั้นสูง ที่พระโพธิสัตว์ไปเกิดบ้าง อย่างนี้เป็นต้น
อันนี้เป็นรายละเอียดที่ค่อนข้างจะมากจะเยอะนะ โพธิสัตว์ภูมิ เป็น
ภูมิของโพธิสัตว์ ที่อาตมามีก็อธิบายไว้ เพราะว่าอย่างไรก็อธิบายไว้
ในมหาจักรวาลนี้ ในมนุษยชาตินี้ ในจิตวิญญาณของพวกคุณแต่ละ
คนๆ ก็จะได้สืบสานกันต่อไป ใครจะสืบสานอีกคุณก็ต้องมีความรู้ที่
อาตมาให้ไว้

คุณคิดเองอย่างที่อาตมาพูดยังไม่ได้หรอก เพราะ**คนต้อง
สั่งสมความรู้จากต้นตอจริงๆคือพระพุทธเจ้าเท่านั้น ที่รู้จัก
เรื่องจิตวิญญาณครบที่สุด** ไม่มีใครรู้มากเรื่องจิตวิญญาณมาก
ที่สุดเท่าพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง พระพุทธเจ้าที่เป็น
พระพุทธเจ้า มีสัพพัญญุตญาณสูงสุดแล้ว ที่เป็นปัจเจกสัมมา
สัมพุทธเจ้า ไม่ประกาศตนเป็นพระพุทธเจ้า ก็ไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้า

องค์ใดองค์หนึ่งเท่านั้น แต่ท่านก็มีภูมิเท่ากับพระพุทธเจ้า เคย
อธิบายไปแล้วและท่านก็ปรีนิพพานไป ไม่สร้างศาสนาของตัวเอง
จึงไม่มีทำเนียบของความเป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งชื่อว่าอันนี้ๆ ไม่มี
ใครรู้จักท่าน ท่านปรีนิพพานปริโยสานของท่านไปเอง หายไปเลย
จบ นี่ก็เคยอธิบายไว้แล้ว

เพราะฉะนั้นที่เรียกกันอยู่ว่าพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง มัน
หมายความว่าอะไร ก็คือหมายความว่าอย่างนี้ เข้าใจชัดเจนไหม มัน
ไม่ได้มีอะไรที่สับสนยาก เป็นพระพุทธเจ้าที่ไม่ได้ไปสร้างศาสนาให้
ตัวเอง เอามาประกาศให้คำสอนของตัวเองต่อคนในยุคของท่าน ใน
กับ พุทธกับของท่านก็ต้องมีศาสนาของท่าน ก็ต้องประกาศในยุค
ที่เหมาะสม แต่ท่านไม่ประกาศ ท่านก็ปรีนิพพานของท่านไป ท่านไม่
ได้ไปเข้าตำแหน่งประกาศตนประกาศตัว สมัครเป็นประธานาธิบดี
สมัครเป็นนายกอะไรอย่างนี้ ไม่เอา แต่ท่านมีความรู้เท่ากันกับนายก
ยิ่งกว่าด้วยก็ได้ ก็เท่ากับพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง แต่ท่านไม่เอา
ท่านก็ปรีนิพพานส่วนตัวไป อันนี้ไม่ใช่เรื่องเดา ที่อธิบายสู่ฟังนี้เป็น
เรื่องลึกซึ้งละเอียด

เอาแล้วพอวันนี้ เอา SMS อันอื่นบ้าง คุณแสงอรุณก็ไป
เรียบเรียงเอาเอง พูดไว้ให้เยอะแล้ว

SMS วันที่ 10 - 12 พฤศจิกายน 2566

คนโลกุตระจะถูกกดขี่ได้หรือไม่อย่างไร

—สว่างแสง ขวัญดาว . น้อมกราบนมัสการพ่อครูด้วยความ
เคารพอย่างสูงสุดค่ะ พ่อครูคะ สงครามโลกก็ยะของคนในโลกยกย่อง
ว่าฉลาดที่สุดอยู่ที่ประเทศอิสราเอล สงครามโลกุตระของคนอารียะ
ที่ยอมให้กดขี่อยู่ที่ประเทศอโศก ประเทศไทยได้ไหมคะ น้อมกราบ
นมัสการพ่อครูสุดเศียรสุดเกล้าค่ะ

พ่อครูว่า... เออ เดียวๆ ตั้งหลักก่อนที่ถามมา เออ..สงครามของ
โลกีย์นั้น อย่างที่เห็นกันอยู่เนี่ย อย่างประเทศอิสราเอล พวกเขาไม่รู้
เรื่องอิโนอิเหน่ ฆ่าแกงกันไป ชีวิตเป็นผักเป็นปลา จะเอาอำนาจบา
ติใหญ่ ชนะกันไปให้ได้ จะแย่งอำนาจหรือแย่งแผ่นดิน หรือแย่ง
ทรัพย์สิน อะไรๆ ก็ตามใจเขาเถอะ มันเป็นโลกีย์ มันเป็นโลกๆ
โลกีย์อย่างนั้นนะ มันยิ่งหยาบๆ มันไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไร

ทีนี้ (จากที่เขียนถามมา) "สงครามโลกุตระของคนอารียะที่ยอม
ให้กดขี่อยู่ที่ประเทศอโศก ประเทศไทยได้ไหมคะ" เอาประเด็นตรง
นี้ "ประเทศอโศก" พวกเราอโศก คุณยอมให้กดขี่ไหม? ...เขาใช้
ภาษานี้มา เขายกย่องคนอโศกให้เป็นอารียะด้วย อารียะที่ยอมให้
กดขี่ ถ้าเขาจะกดขี่คุณ ถามตรงนี้ เขากดขี่คุณได้ไหม? (เสียงโยม

ทั้งหลายตอบ ...ไม่ได้) ทำไมไม่ได้ล่ะ? คืออย่างนี้ มันไม่เกี่ยวกับ
ว่ายอมหรือไม่ยอม มันเกี่ยวกับว่าคุณเอาชีวิตคุณเข้าไปสู่วงการ
โลกียะไหม คุณเอาตัวคุณ จิตวิญญาณคุณ ไปสู่วงการโลกียะไหม

โลกียะมีลาภยศสรรเสริญสุขที่เขาแย่งกัน คุณไปแย่งกับเขาอยู่
ไหม ก็ไม่ได้ไปแย่ง แล้วใครจะมากดขี่คุณได้ คุณจะเอาไปก็เอาไป
สิ เรามีไหม ลาภยศสรรเสริญสุข เรามีไหม มี มีแต่เราไม่เอา เรามีไม่
มากเราพอกินพอใช้แล้ว เรามีลาภนิดหน่อย มียศนิดหน่อย มี
สรรเสริญนิดหน่อย เราก็กินแล้ว ไม่ได้ตะกละตะกลามอะไร แค่นี้ก็
พอ พวกเรามีสันโดษ มีใจพอ จนกระทั่งไม่มีเลย เราไม่มีลาภเลย
ลาภ แปลว่ารายได้ (1) รายได้ที่เกี่ยวข้องกับคนอื่น มาจากคนอื่น
(2) รายได้ที่ตนเองสร้างโดยธรรม ผลิตเองเป็นลาภโดยธรรม เรา
เป็นผู้ลงแรงงานเป็นผู้ที่ใช้ความรู้สร้าง ตัวอย่างเช่น ปลุกกล้วยขึ้น
มา ได้ผลกล้วยเป็นลาภด้วยธรรม แล้วเราก็กินลาภโดยธรรมของเรา
เอง ใช้ลาภโดยธรรมของเราเอง แล้วพวกเราก็กินลาภ เราปลุกกล้วย
เป็น แต่เราปลุกเผือกไม่เป็น เราก็กินอยู่กับคนปลุกเผือกเป็น แบ่งกัน
กิน คนนี้ทำอันนี้ไม่เป็น แต่เป็นความจำเป็นสำคัญที่เราจะต้อง
อาศัย เช่น เราใช้คอมพิวเตอร์ไม่เป็น เราทำที่จะสื่อสารสัมพันธ์กับ
โลกไม่เป็น แต่คนนี้เป็น แต่คนนี้เขาไม่ปลุกกล้วย แต่เขาทำสื่อสาร

นี่เพราะว่าต้องอาศัยในโลกสื่อสารกับเขาอยู่ ก็อาศัยซึ่งกันและกัน
อยู่ไป

เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราอาศัยจำเป็นเราก็มีได้อาศัยครบครัน อุดม
สมบูรณ์อยู่ ใ้เกินกว่านี้เราไม่เอาเนี่ย เรามีกรอบของโลกที่โลกเขา
หลงกัน คุณก็ไปแย่งกันเอาสิ แต่เราไม่แย่ง เราไม่เอาแล้ว เราอยู่ใน
นี้ แม้แต่ในนี้เรายังไม่แย่งกันเลย คุณปลุกกล้วยเก้ง เราก็ไม่แย่ง
กล้วยคุณ คุณทำคอมพิวเตอร์เก้งเราก็ไม่ได้แย่งคุณทำ คุณก็ทำ
หน้าที่ มีอะไรก็ช่วยกัน เราปลุกกล้วยให้คุณกิน คุณทำคอมพิวเตอร์
ให้เรา เราทำคอมพิวเตอร์ให้คุณ เราขอกกล้วยคุณกินนะ ก็พอแล้ว
อยู่แล้ว กินเกินพุงเราเอง ใ้เกินที่เราอาศัยอยู่ ก็ไม่ต้องอาศัยมาก
กว่านี้

แม้ที่สุดขนาดธนบัตร เราก็ไม่ต้องไปแย่งชิงสะสมกันอะไรๆเลย
จริงๆแล้วไม่ใช้ธนบัตรเลยเนี่ย ลองดูสิ ชีวิตเราปีนี้ทั้งปีเราจะไม่ใช้
เลยธนบัตร เราจะอาศัยสิ่งที่อาศัยจำเป็นแค่นี้พอแล้ว นอกนั้นอะไร
ที่จะต้องใช้ธนบัตร ใช้เงินซื้อ เราไม่เอา ลองดูชิมันจะตายไหม จะ
อยู่รอดไหม ลองดูสิ ได้ไหม ได้ มีปัจจัย 4 ก็รอดแล้ว ปัจจัย 4 ของ
เรามีครบอยู่แล้วที่นี้ สบาย ปัจจัย 4 ของเราพอเพียงพออยู่แล้ว บริหาร
เล็กน้อยๆ แวนตามีได้บ้าง ปากกาจำเป็น ไม่ต้องปากกาก็ได้
เดี๋ยวนี้ไม่ต้องใช้ปากกา เคาะอย่างเดียวก็น่าได้แล้ว(สมาร์ทโฟนหรือ

คอมพิวเตอร์) ค่าไฟฟ้า ค่าอินเทอร์เน็ตอะไรเขาก็จ่ายไป ส่วนกลาง
สบาย ยิ่งอธิบายไป ยิ่งเห็นความรอด ความอยู่สบาย เยอะ ครบครัน
สงครามโลกุตระที่ยอมให้กดขี่อยู่ในประเทศอโศกใหม่ เขา
อยากกดขี่เราเขาก็มากดขี่ไปแต่เราเองไม่ต้องการสิ่งเหล่านี้คุณก็
เอาสิ่งเหล่านั้นมาเป็นอำนาจกดขี่เราไม่ได้ คุณจะเอาเงินมาเป็น
อำนาจกดขี่ เราก็คงไม่ได้ต้องการเอาลาภ เอายศ เอาสรรเสริญมากดขี่
ก็ไม่ได้

*_สู่แดนธรรม... ผมอ่านแล้วผมก็ตีความไปอีกแบบหนึ่งครับ คือ
การกดขี่ มันต้องมีอยู่ในชาวอโศกด้วยกันนี้แหละครับที่เขาจะยอม
ให้*

พ่อครูว่า... อดตาคุณ ไม่ยอมให้ คุณยอมให้กดขี่แม้แต่พวกเรา
เองคุณก็จะกดขี่ก็ยอมไปสิ

_สู่แดนธรรม... ยอมให้ถูกขัดเกลา

พ่อครูว่า... เออ ขัดเกลาหรือเอาเปรียบ คุณจะเอาเปรียบเรา
คุณก็เอาไปสิ มีคนเอาเปรียบกับคนเสียสละ ก็จบแล้วสิ เราก็คงเป็นคน
เสียสละ คุณจะเอาก็เอาไป คุณจะเอาเปรียบอะไรละ เราก็คงไม่ว่า คุณ
เอาเปรียบ คนอื่นเขาให้เราเกินกว่าที่คุณจะกินจะใช้อีกด้วยซ้ำ อยู่ที่นี่
นี่ ไม่ต้องห่วงหรอกคุณจะเอาเปรียบอะไร คุณจะเอาเปรียบเรา
เพราะว่าเราเองเราติดลิปสติก คุณเอาเปรียบเรา เราก็คงไม่มี

ลิปสติกใช้ ก็แน่นอนคุณก็เดือดร้อน แต่บอกว่าลิปสติกเราไม่ใช่แล้ว
นี่ คุณเอาเปรียบเราก็ก็น่าไปสิ อะไรที่เราจะมีใช้มีกิน มันก็ต่างคนต่าง
ทำช่วยเผื่อแผ่กันนี้เหลือเฟืออยู่นี้แล้ว ไม่เห็นจะเดือดร้อนอะไร มัน
จบได้แล้ว

มันห่างไกลเลยที่จะเอาสงครามอิสราเอลมาเทียบกับชาวอโศก
มันไกลกันมาก พวกนั้นเขายังแบกโลก ยังแบกอำนาจ ยังแบกวัตถุ
แบกอะไรๆ มโหฬาร ของเรานี้ไม่แบกอะไรแล้ว มันเทียบกันไม่ติด
หรอก มันไกลกันเหลือเกิน เปรียบเทียบกันไม่รู้จะเปรียบยังง

*— ศศิธร โลมะบุตร . ขอน้อมก้มกราบพ่อครู และท่านสมณะทุกๆ
รูป คณะสิกขมาตุทุกๆ รูป เจ้าค่ะ สาธุ สาธุ สาธุ เจ้าค่ะ นอกจากทาง
อโศกจะแจกจ่ายอาหารแก่มวลมนุษยชาติแล้ว ทางโลกนั้นแล้ง
น้ำใจหลาย % ทางอโศก หากสะสมอาหารเอาไว้ให้มาก เพื่อ
อนาคตทางโลกจะเป็นพลังลบมาก หรือภัยพิบัติมาก หากสะสม
อาหารเอาไว้มาก ก็จะเป็นการเตรียมสะสมที่ไม่ลำบาก หากวันนั้นมา
ถึงเจ้าค่ะ*

พ่อครูว่า...ไม่ต้องสะสมหรอกเราสร้างทุกวัน จะสะสมทำไม
เดี่ยวเน่านะ อาหารจะมีปัญหาอะไรมากมาย อาหารแห้งก็เน่าได้ ไม่

ต้องสะสมหรือ เรามีกินของเราเรื่อยๆ เราไม่ต้องไปกินอาหารแห่ง
มากมายด้วยซ้ำไป เรามีอาหารสดเยอะแยะไม่ต้องสะสม

_พรายเพียร . มีเรื่องกราบเรียนเล่าถวายพ่อครูค่ะ

*๑. ตอนเด็กๆ ดิฉันมีดวง (ตอนนั้นคิดว่าดี) ดีถูกหอยไต่ดินบ่อย
กว่าเด็กอื่นๆ จนผู้ใหญ่มาถามเลขเด็ดจากดิฉันเสมอ เงินที่ได้มาง่าย
ก็ใช้จ่าย นิสัยเสียไม่รู้ตัวค่ะ ใกลๆ จะพบอโศกก็ยังถูกล็อตเตอรีบ่อย
อีก วันหนึ่งเกิดเอะใจขึ้นมาว่า “เราเป็นพี่สาวคนโต ถ้าเราติด
อบายมุขตัวร้ายนี้ ต่อไปเราจะเดือนน้อง หรือลูกหลานได้หรือ?
อย่างนี้เรียกว่าเห็นทุกข์อริยสัจโดยธรรมชาติใช่ไหมคะ”*

พ่อครูว่า... ใช่ ไปหลงว่า เป็นสุขเดียวตอนหลังมันออกฤทธิ์มา
เล่นงานคุณนะ

*๒. เด็กอีกคนค่ะ อยู่ในบ้านราชนี้เอง เมื่อก่อนหลายคนตามฟัง
ดญ. น้ามนต์ ถ้ามปัญหาหลวงปู่ ได้น่ารัก น่าคิด น่าฟังบ่อยๆ เมื่อก่อน
ดิฉันถามเขาว่า “ทำไมไม่เขียนประเด็นถามหลวงปู่อีกล่ะคะ”
น้ามนต์ตอบว่า “เดี๋ยวนี้หนูฉลาดแล้วค่ะ”*

พ่อครูว่า... จริงไหม จริง ฟังตัวเองได้แล้ว ไม่ต้องถามหลวงปู่
มาก รู้จักอันนี้ของตัวเองอันนี้ใช้ไป แล้วเขาก็ไม่จำเป็นจะต้องมา
ถามหลวงปู่ ฟังตนเองได้แล้ว

(พ่อครูไต่ดอออกด้วย)

_สู่แดนธรรม... วันนี้เป็นวันดีอย่างยิ่งเลยครับ เหมือนตีความรู้
โพธิสัตว์

พ่อครูว่า...ต่อ

๓. (แถมอีกเรื่องค่ะ)...เคยฟังอาใบแพรเล่าเรื่อง ภูเขา ยุงๆ กับ
งานกสิกรรม ดิฉันนึกถึงตอนทำกสิกรรมที่ปฐมอโคกใหม่ๆ ไม่รู้ว่ามึง
เขี้ยวหางไหม และงูเห่าชุกชุม วันหนึ่งตัดผักเป็นหอบๆ กองไว้ข้าง
แปลงได้มากๆ พอแล้วก็หอบเข้าร่วม มึงเขี้ยวหางไหมตัวหนึ่ง
เลื้อยตุ๊กตีกออกจากหอบผักที่เพิ่งวางออกจากแขนดิฉันแม่บๆ เห็น
แล้วเฉยๆ ค่ะ ไม่เกรงกลัวอะไรเลย ต่อมาวันหนึ่งถอนหญ้าสูงๆ กอ
หนึ่ง ถูกลูกงูเขี้ยวหางไหมตัวเท่านี้วก้อยกัด ที่นี้วางทุกสิ่งทุกอย่าง
เดินดุ่มๆ ไปหาหมอปากทาง ระหว่างเดินก็ทบทวนสิ่งดีๆ ที่เราทำมา
และเห็น “ความตาย” อยู่ใกล้ๆ เจ็บมากเหมือนมีดโกนคมๆ บาด
เข้าไปในเนื้อค่ะ ตั้งแต่นั้นมาดิฉันจะระวังตัวขึ้น เวลาเข้าสวนหาไม้
ตบๆ ไล่ก่อน รวมถึงกล้าจับงูไปปล่อยเพื่อระวังภัยให้เด็กๆ ด้วยค่ะ

พ่อครูว่า... ะมัดระวัง พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่าประมาทแมงตัว
เล็ก

๔. มีสักขมาตุท่านหนึ่งแนะนำฉันว่า ถ้าเราทำผักได้มากพอ แจก
ผักในงานศพก็ดีนะ ดิฉันทดลองแจกได้หลายครั้งแล้วค่ะ ดีมากเลย
ค่ะ แม้แต่ญาติธรรมในชุมชนก็ได้ประโยชน์ด้วย

(พ่อครูโอดตัดออกด้วย)

พ่อครูว่า... เอาเท่านี้ก็แล้วกัน

_สู่แดนธรรม... ขอความเจริญในธรรมจงมีแก่ทุกๆท่านครับ